

1. STANJE KRITIČNO

Antun u panici, nervozno šeće prostorom. Što sada? Je li ovo kraj? Što sada??? Konačno se sjetio (ne poput profesora Baltazara): uzima rođendansku pozivnicu, okreće broj na telefonu. Zvonjava telefona. Nitko se ne javlja. Antun je još nervozniji, pročišćava grlo. Telefon zvoni i dalje. Pojavljuje se Bernarda u pidžami.

BERNARDA: Halo?

ANTUN: Halo? Da, halo! Molim vas Bernardu.

BERNARDA: Ja sam.

ANTUN: Bernardu vas molim.

BERNARDA: Ja sam.

ANTUN: *(Antun kao navijen, ne diše između rečenica)* Mama je naručila pizzu! S puno sira!! rekla da me i ona i tata vole i da će sve biti dobro, a znaš da nije dobro kad mama - iz čista mira - kaže da će sve biti dobro! Bernarda, pojavio se odvjetnik! Stanje je kritično! Što sad???

BERNARDA: Antune, to si ti?

ANTUN: Ja sam, jesam.

BERNARDA: Pa jel' ti znaš koliko je sati? Dobro da je mama još uvijek na yogi, jer da se ona javila...

ANTUN: Oprosti ako sam te probudio, *(je, probudio ju je i Bernarda se sprema to reći)*, ali ti si jedina koja me razumije, jedina s kim mogu normalno razgovarati.

BERNARDA: *(koga briga što ju je probudio!)* Ma nisi... baš sam... Molim te, ponovi mi sve, ali polako. I diši između rečenica.

Antun objašnjava Bernardi što se dogodilo i naglašava kritičnost situacije (Mama je rekla da me i ona i tata vole i da će sve biti dobro, a znaš da nije dobro kad mama - iz čista mira - kaže da će sve biti dobro! Bernarda, pojavio se odvjetnik! Stanje je kritično!) Velike geste. Priča je dovedena do ekstrema, problem je karikiran i uvećan. A možda i nije.

BERNARDA: Stvarno je kritično.

ANTUN: Daaaaa! Kritično! Dramatično! Alarmantno! Bernarda, što ću ja sad? Pa sve će mi se raspasti! *(Bernarda šuti i misli)* Bernarda?

BERNARDA: Čekaj, mislim. Ovako: **pomoći ćeš tati da osvoji mamu.**

ANTUN: Pa zar ju nije već osvojio?

BERNARDA: Pa je. Ali ju je i izgubio. Nije ti to s ljudima kao s kontinentima. Jednom ga otkriješ, osvojiš, pa ga onda imaš! Ljude treba otkrivati i osvajati svaki dan.

ANTUN: Pa to je kao rat! Ljubav, ljubav, ljubav, a ono rat! Ništa ja to više ne razumijem!
(pibrat će se, nema druge) Dobro: kako će ju ponovo osvojiti?

BERNARDA: Pokazati i dokazati će joj da je još uvijek isti onaj u kojeg se zaljubila.

Pojavljuje se tata "u najboljem svjetlu", kao na reklami. Mama je očarana njegovim vrlinama.

MAMA: On. Poletan. s vjetrom u kosi. Zgodan. S malom rupicom u bradi. Duhovit. Šarmantan. Nježan, a snažan. Pažljiv, brižan. Zna da više volim ivančice od ruža i da volim jače preprženi tost. Zaigran. Ostavlja poruke u cipeli, crta majonezom po sendviču. Stalo mu je do drugih ljudi, stalo mu je do prirode, stalo mu je do toga kako će biti sutra. Vizionar. Uporan. Ne odustaje na prvoj prepreci. Na prvi spoj me zvao osam puta. A i zgodan je.

Dok mama opisuje tatu, Antun i Bernarda se ponašaju kao i svi ostali desetogodišnjaci. Malo im je neugodno, malo ih je sram, a te emocije rješavaju komentarima poput onih: fuj, a-joj i sl.

ANTUN: Uh!

Antun pokušava procijeniti može li tata pronaći starog sebe. Kad ti, evo, opet Bernarde u priču.

BERNARDA: I pokazat će joj da više nije onaj od kojeg je otišla; spoznao je svoje pogreške i promijenio se.

Tata, ovaj put, „u lošem svjetlu“.

MAMA: Neprisutan. Usmjeren samo na sebe. Samoživ, sebičan. Gorak. Ironičan. Nezahvalan. Uzima stvari zdravo za gotovo. Tvrdoglav. Cijeli dan u pidžami. Uostalom, vidjeli ste!

BERNARDA: Uh!

ANTUN: Drugim riječima: promijenio se i ostao isti.

BERNARDA: Tako nekako!

Antun kuje planove. Promatra tatu i prostor oko njega.

ANTUN: Aha, aha, aha...da, to. i to. I trebao bi oprati suđe. Puno suđa. I to... da. I završiti izum! I prodati ga nekome! Kako to?

BERNARDA: To prepusti meni! *(Bernarda uzima nacrt Dvanaest)*

ANTUN: Tebi? Ti ćeš kupiti tatin izum?

BERNARDA: Sjećaš se onog tatinog pacijenta, Nijemca, zbog kojeg smo morali prekinuti druženje i odjuriti one subote?

ANTUN: Što s njim?

BERNARDA: On je vlasnik tvornice automobila. I još koječega.

ANTUN: Dobro, i?

BERNARDA: A ovaj je vikend tatin, a on je u subotu u pripravnosti, što znači da ću i ja biti s njim u bolnici neko vrijeme.

ANTUN: I?

BERNARDA: Pa kako i? Dva i dva. Joj, jeste vi dečki, oprostite što to moram reći, nekad malo spori! Pusti to meni, ti se usmjeri na tatu.

ANTUN: Dobro. Kad mu kažem... *(tati)* Tata, situacija je kritična: ili ćeš se trgnuti, ili ćeš izgubiti mamu!

BERNARDA:*(prekida Antuna)* Ne, ne, ne! Pogrešan pristup! Ne smiješ mu reći da to sve radi zbog mame.

ANTUN: Zašto? Pa on nju želi natrag!

BERNARDA: Zato što je, oprostite što to opet moram reći - tvrdoglavo muško i tvrdoglavo odraslo i ne želi ili ne zna jasno i glasno pokazati i reći kako se osjeća. Pa se moramo poslužiti obrnutom psihologijom.

ANTUN:Sve je obrnuto u ovoj priči. Dobro, recimo da tati to sve i uspije – to isti i promijenjeni; kako će joj to pokazati, kada njih dvoje uopće ne razgovaraju? Bernarda?

BERNARDA: Čekaj, mislim.*(Bernarda opet misli; zatim vadi Antunovu pozivnicu za rođendan)* Ove nedjelje ti je rođendan?

ANTUN: Da.

BERNARDA: I dalje me zoveš na proslavu?

ANTUN: Pa da! Obavezno! Svakako! Samo što je, kako stvari stoje - nema.

BERNARDA: E pa onda ćeš ju organizirati! !

Bernarda iznosi Antunu plan. Konspirativan.

ANTUN: Ti si genijalna! Pametna! Dobra! Lijepa! *(Antun iz oduševljenja poljubi Bernardu)* Ovaj, hoću reći - hvala ti.

BERNARDA:*(Bernarda poljubi Antuna)*Ovaj, hoću reći - molim. A sada, brzo! Ponedjeljak je pred vratima.

ANTUN: Ponedjeljak je uvijek pred vratima!

BERNARDA: Vidimo se u nedjelju. Možeš ti to!

Bernarda odlazi, odnosno, spušta telefonsku slušalicu.

ANTUN: Vidimo se! *(spušta telefonsku slušalicu)* Mogu ja to.

Slijede Antunove „visinske pripreme“ za razgovor s roditeljima. Popravlja stav, frizuru, pronalazi odlučnost.